

Sygnatura akt I C 483/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 14-06-2017 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Dryjański

Protokolant: p.o. sekretarza sądowego Katarzyna Olejnik

po rozpoznaniu w dniu 14-06-2017 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. L.

przeciwko P. P.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

SSR Karol Dryjański

Sygn. akt I C 483/17

UZASADNIENIE

K. L. wniósł o zasądzenie od P. P. kwoty 197,54 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia wniesienia pozwu (06.12.2016 r.) do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, a nadto kwoty 103,10 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez powoda w związku z wytoczeniem powództwa.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 01.03.2013 r. strony zawarły umowę na podstawie której powód zobowiązał się za wynagrodzeniem do pośrednictwa w uzyskaniu przez pozwanego zasiłku rodzinnego z Niemiec na dzieci za 2012 r. Na mocy porozumienia stron powód starał się o uzyskanie zasiłków również za inne okresy. Pozwany był zobowiązany do zapłaty prowizji w wysokości 15% kwoty przyznanego zasiłku. Pozwany otrzymał łącznie 4.138 EURO, z czego 15% wynosi 620,70 EURO, a ponadto w wyniku przyznania pozwanemu świadczenia również na przyszłość powód jest dodatkowo uprawniony do otrzymania kwoty 190 EURO. W konsekwencji pozwany był zobowiązany do zapłaty kwoty 810 EURO, którą wbrew sugestiom powoda przelał na rachunek prowadzony w walucie polskiej. Wskutek tego na rachunek powoda wpłynęła jedynie kwota 765,40 EURO, a po stronie pozwanego powstała niedopłata w kwocie 44 EURO. Przy kursie EURO z dnia wniesienia pozwu wynoszącym 4.4897 zł do zapłaty od pozwanego na rzecz powoda pozostaje 197,54 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie kosztów przejazdu na rozprawę w dniu 21.04.2017 r. Pozwany zarzucił, że zapłacił całą należność wobec powoda w kwocie 810 EURO.

W odpowiedzi powód podniósł, że pozwany wykonał dyspozycję przelewu waluty polskiej na rachunek powoda, a z przelanej kwoty po przeliczeniu na EURO i po potrąceniu opłat powód otrzymał jedynie 765,40 EURO.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. L. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) – C..

dowód: bezsporne

W dniu 01.03.2013 r. K. L. i P. P. zawarli umowę, w myśl której powód przyjął zlecenie dotyczące pośrednictwa w uzyskaniu zasiłku rodzinnego na dzieci z Niemiec za 2012 r.

W § 6 umowy strony ustaliły, że za świadczoną usługę powód pobiera prowizję w wysokości 15% kwoty przyznanego zasiłku, nie mniej jednak niż równowartość 120 EURO za każdy rok (świadczenie wstecz). W przypadku przyznania zasiłku rodzinnego na przyszłość pozwany zobowiązywał się do wpłaty kwoty jednorazowego miesięcznego zasiłku na każde dziecko, na które świadczenie zostało przyznane.

W § 8 wskazano, że prowizja w gotówce wynikająca z zawartej umowy winna być przelana na wskazane przez powoda konto lub złożona osobiście w biurze.

W § 9 ustalono, że prowizję uiszcza się w dniu złożenia dokumentów w biurze powoda, po uprzednio dostarczonemu komplecie dokumentów. W razie konieczności tłumaczenia dokumentów w przedmiotowej sprawie zleceniobiorca miał starać się o ich tłumaczenie, za co miał pobrać dodatkową opłatę (§ 10 umowy). W przypadku nieuiszczenia lub nieterminowego uiszczenia wynagrodzenia powód miał naliczać odsetki maksymalne (§ 14 umowy).

W dniu 29.06.2013 r. strony zawarły aneks zgodnie z którym powód przyjął zlecenie pośrednictwa w uzyskaniu zasiłku rodzinnego na dzieci z Niemiec za lata 2011, 2013, „do nadal”.

dowód: umowa o świadczenie usług k. 25 – 27, aneks k. 28

Decyzją Kasy Rodzinnej S. z dnia 29.07.2016 r. przyznano pozwanemu zasiłek rodzinny na syna S. P. ur. (...) za okres od października 2014 r.

Zasiłek rodzinny na pierwsze dziecko od 2016 r. wynosi 190 EURO miesięcznie. W roku 2014 r. zasiłek wynosił 184 EURO miesięcznie, a w 2015 r. wynosił 188 EURO miesięcznie.

Pozwanemu wypłacono zasiłek za wskazany wyżej okres w kwocie 4.138 EURO.

dowód: bezsporne, decyzja z dnia 29.07.2016 r. k. 23 -24 z tłumaczeniem k. 19 – 22

W dniu 01.09.2016 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, w którym zwrócił się o zapłatę prowizji w kwocie 810 EURO na rachunek bankowy w (...) Banku (...), wskazując, że żądana kwota stanowi sumę prowizji 15% od kwoty 4.138 EURO oraz kwoty 190 EURO tytułem prowizji za sierpień 2016 r.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 18

W dniu 05.09.2016 r. pozwany zadysponował przelew ze swojego rachunku w (...) S.A. kwoty 810 EURO, która przeliczona po kursie 4,2463 stanowiła równowartość 3.439,50 zł. Opłata za przelew wyniosła 2,35 EURO.

W dniu 05.09.2016 r. na rachunek powoda w (...) Banku (...) S.A. nr (...) wpłynęła z rachunku pozwanego w Banku (...) S.A. nr (...) kwota 765,40 EURO (przy kursie 4,4937).

dowód: potwierdzenie przelewu k. 13, 43, 44

W dniu 27.09.2016 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 44 EURO z odsetkami tytułem uzupełniającego wynagrodzenia prowizyjnego za zwrot świadczeń oraz 100 zł tytułem kosztów postępowania windykacyjnego, w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Powód zażądał zapłaty gotówką w siedzibie firmy albo na rachunek (...) lub rachunek walutowy (...).

Pismo doręczono pozwanemu w dniu 29.09.2016 r.

dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty k. 15, potwierdzenie nadania i odbioru k. 16 – 17

Pismem z dnia 03.10.2016 r. pozwany oświadczył powodowi, że wezwanie do zapłaty jest niezasadne z uwagi na przelanie przez pozwanego w dniu 05.09.2016 r. kwoty 810 EURO.

dowód: pismo z dnia 03.10.2016 r. k. 14

Pismem z dnia 04.10.2016 r. powód podtrzymał swe dotychczasowe stanowisko zaznaczając, że pozwany był wzywany do zapłaty prowizji w EURO na wskazany rachunek walutowy, a pomimo tego dokonał przelewu w walucie polskiej, co spowodowało powstanie różnicy kursowej, która nie może obciążać powoda.

dowód: pismo z dnia 04.10.2016 r. k. 10

Średni kurs EURO w Narodowym Banku Polskim na dzień 05.12.2016 r. wynosił 4,4897 zł.

dowód: tabela A kursów średnich k. 6

Dokumenty w oparciu o które sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 734 § 1 kc przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, przy czym w myśl § 2 w braku odmiennej umowy zlecenie obejmuje umocowanie do wykonania czynności w imieniu dającego zlecenie. Przepis ten nie uchybia przepisom o formie pełnomocnictwa.

Z kolei art. 735 § 1 kc stanowi, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Zgodnie z art. 740 kc przyjmujący zlecenie powinien udzielać dającemu zlecenie potrzebnych wiadomości o przebiegu sprawy, a po wykonaniu zlecenia lub po wcześniejszym rozwiązaniu umowy złożyć mu sprawozdanie. Powinien mu wydać wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, chociażby we własnym imieniu.

Zgodnie z art. 5 kc nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Powództwo okazało się niezasadne, jakkolwiek okolicznością bezsporną był fakt, iż pełna wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda z tytułu umowy z dnia 01.03.2013 r. odpowiada kwocie 810 EURO. Spór między stronami sprowadzał się do kwestii prawidłowości rozliczenia wpłaty pozwanego z dnia 05.09.2016 r., a w konsekwencji do stwierdzenia, czy wpłata dokonana wówczas przez pozwanego stanowi pełne wykonanie jego zobowiązania wobec powoda.

W szczególności zaznaczyć należy, że spośród stron to powód jest osobą działającą profesjonalnie w zakresie pozyskiwania niemieckiego zasiłku rodzinnego dla Polaków pracujących w Niemczech.

Powód prowadząc od wielu lat swoją firmę niewątpliwie ma doświadczenie w obrocie pieniężnym dokonywanym za pośrednictwem rachunków bankowych. Powód powinien zatem w rozliczeniach ze zleceniodawcami wykazać szczególną ostrożność. Prawdopodobieństwo powstania w rozliczeniach problemów związanych z różnicami

kursowymi powinno być przez powoda jako profesjonalistę brane pod uwagę (w szczególności ze względu na fakt, iż drugą stroną umowy jest osoba pracująca w innym kraju) a konsekwencją tego powinno być należyte zwrócenie uwagi zleceniodawców na dokonywanie przelewów w taki sposób, by ich zobowiązanie zostało odpowiednio wykonane, bez niekorzystnych następstw dla stron.

W niniejszej sprawie nie sposób uznać, że to pozwany powinien zostać obciążony konsekwencjami niekorzystnego dla powoda rozliczenia wpłaty dokonanej przez pozwanego w dniu 05.09.2016 r.

W szczególności należy zwrócić uwagę, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że powód sugerował pozwanemu dokonanie wpłaty na rachunek w walucie polskiej. Co więcej z wezwania do zapłaty z dnia 01.09.2016 r. wynika wprost, że to powód wskazał pozwanemu rachunek nr (...) w (...) Banku (...) S.A. do dokonania wpłaty kwoty 810 EURO. Był to we wskazanym piśmie jedyny rachunek do dokonania wpłaty. Powód nie poinformował zarazem pozwanego, że jest to konto walutowe i że w razie wpłaty w walucie polskiej może powstać niedopłata z powodu różnic kursowych między bankami.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany w wyznaczonym przez powoda terminie dokonał w (...) S.A. dyspozycji przelewu na rachunek powoda kwoty 810 EURO, przy czym na rachunek wskazany przez powoda została przelana równowartość tej kwoty w złotych według kursu EURO w (...) S.A. (3.439,50 zł). Kurs ten w dniu przelewu, to jest 05.09.2016 r. wynosił 4,2463 zł, tymczasem kurs EURO w (...) Banku (...) S.A. na który dokonano przelewu wynosił 4,4937 zł. W konsekwencji na rachunek powoda nie wpłynęła kwota 810 EURO, lecz 765,40 EURO (3.439,50 : 4,4937).

Dodać należy, że w kolejnym wezwaniu do zapłaty powód ponownie wskazał pozwanemu wymieniony wyżej rachunek w (...) Banku (...) S.A. przy czym dopiero wtedy zaznaczył, że jest to rachunek dla wpłat walutowych i osobno wskazał rachunek dla wpłat w walucie polskiej.

Ponadto należy zauważyć, że wbrew zarzutom strony powodowej, kwota która wpłynęła w dniu 05.09.2016 r. na jego rachunek nie została pomniejszona o opłatę za przelew.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności stwierdzić należy, że jakkolwiek na rachunek powoda w dniu 05.09.2016 r. istotnie wpłynęła niższa kwota od należnej, fakt ten nie był jednak następstwem niedbalstwa lub celowego działania pozwanego, lecz braku świadomości co do różnic kursowych między bankami, w których strony miały swoje rachunki. Powód jako osoba prowadząca działalność de facto w dwóch krajach powinien był zwrócić na to uwagę pozwanemu, jednak nie uczynił tego. Co więcej to powód wskazał pozwanemu do wpłaty rachunek w banku, w którym kurs EURO był wyższy, a w konsekwencji wpłata równowartości 810 EURO w złotych okazała się w rozliczeniu niekorzystna dla powoda.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności żądanie pozwu należy ocenić jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Istotą żądania jest przerzucenie na pozwanego negatywnych następstw braku należytej staranności powoda we wskazaniu sposobu rozliczenia, a także różnic kursowych między bankami. Niebezpieczeństwo powstania takich następstw powinien przewidzieć powód jako strona prowadząca działalność w zakresie uzyskiwania niemieckich zasiłków rodzinnych dla Polaków pracujących w Niemczech. Powód zawiera bardzo wiele takich umów i jego doświadczenie w tym zakresie, a zwłaszcza w zakresie rozliczeń ze zleceniodawcami jest bardzo duże. Pozwany zawarł tego typu umowę po raz pierwszy.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Pomimo oddalenia powództwa sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwanego żądania zasądzenia od powoda kosztów przejazdu w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 21.04.2017 r. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że pozwany o terminach rozprawy był jedynie zawiadamiany, a nie wzywany, zatem jego stawiennictwo nie było obowiązkowe. Ponadto powód na potwierdzenie swego stanowiska w sprawie przedstawił dokumenty, których dostarczenie do sądu nie wymagało jego osobistego stawiennictwa. Dodać przy tym należy, że z dokumentów

przedstawionych przez pozwanego na poparcie żądania w zakresie przyznania kosztów przejazdu nie wynika w sposób jednoznaczny, że dotyczą kosztów istotnie poniesionych przez pozwanego w związku z przejazdem do sądu.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 102 kpc orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

SSR Karol Dryjański